

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

Broj: S1 3 U 32501 19 U
Sarajevo, 16.01.2020. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednik vijeća, Amira Kapetanovića i Maide Bikić, kao članovi vijeća, uz sudjelovanje Stanke Čeklić, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja „I-SELIMOVIĆ“ d.o.o. Cazin, Cazin polje bb, kojeg zastupa punomoćnik Jasmin Abdagić, advokat iz Cazina, protiv rješenja broj: JN2-01-07-1-767-/18 od 18.04.2019. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, Sarajevo u upravnoj stvari javne nabavke, na nejavnoj sjednici održanoj dana, 16.01.2020. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje broj: JN2-01-07-1-767-/18 od 18.04.2019. godine se poništava i predmet vraća tuženom na ponovno rješavanje.

Obavezuje se tuženi da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 380,80 KM, u roku od 15 dana od dana dostavljanja ove presude.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog Ureda za razmatranje žalbi, broj i datum naveden u uvodu, odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja izjavljena protiv odluke o dodjeli ugovora broj: 01-05-1215/17 od 17.02.2017. godine, ugovornog organa JU Zavod za prostorno uređenje Bihać, u postupku javne nabavke rekonstrukcija saobraćajnica nakon realizacije projekta izgradnje sistema odvodnje i prečišćavanja otpadnih voda i odbijen je zahtjev za povrat naknade za pokretanje žalbenog postupka.

Tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora zbog povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U obrazloženju tužbe navodi da je presudom ovoga suda broj S1 3 U 024985 17 U od 07.12.2018. godine poništeno ranije rješenje tuženog broj JN2-01-07-1-116-6/17 od 30.03.2017. godine i predmet vraćen tuženom na ponovni postupak. Međutim da tuženi u ponovnom postupku ne

postupajući po uputama ovoga Suda donosi osporeno rješenje u kojem ponavlja iste razloge kao u obrazloženju poništenog rješenja od 30.03.2017. godine. Nadalje tužitelj ukazuje na hronologiju predmetnog postupka javne nabavke i to da je ugovorni organ prvobitno donio odluku o dodjeli ugovor tužiocu, a da je nakon žalbe ponuđača Behić Sanny boy d.o.o. Bihać, rješenjem tuženog broj: JN2-01-07.1-631-8/16 od 29.12.2016. godine ista žalba uvažena te poništeno naprijed navedena odluka ugovornog organa o dodjeli ugovora tužitelju. Nadalje da je u ponovnom postupku ugovorni organ donio odluku o dodjeli ugovora broj: 01-05-1215/17 od 17.02.2017. godine ponuđaču Behić Sanny boy d.o.o. Bihać, dok je ponudu tužioca smatrao neprihvatljivom na koju odluku je tužitelj uložio žalbu. Dalje da je tom žalbom kao i predmetnom tužbom isticao nezakonitost i nepravilnost osporene odluke u pogledu bankarske garancije za koju smatra da je istu dostavio u skladu sa tenderskom dokumentacijom, kao i u pogledu nedostatak vezani za ispunjavanje uslova iz člana 3.4.2 st. b2 tenderske dokumentacije. Međutim tužba kao i ranije žalbe ukazuje da je tuženi pogrešno primijenio odredbu člana 60. stav 2. Zakona o javnim nabavkama („Službeni glasnik BiH“ broj: 39/14) kada je ugovorni organ dozvolio produženje roka važenja ponude, nakon isteka važenja iste, pa da je ugovorni organ bio u obavezi donijeti odluku o poništenju postupka javne nabavke u skladu sa članom 70. ZJN. Ističe da se radi o krajnjem roku što zakonodavac izričito navodi, a da se riječ može odnositi isključivo na ostavljanje mogućnosti da ugovorni organ odluči da li će tražiti produženje garancije ili će poništiti postupak javne nabavke. Konačno tužitelj je predložio da se tužba uvaži, osporeno rješenje poništi i premet vrati tuženom na ponovni postupak.

U odgovoru na tužbu tuženi Ured za razmatanje žalbi BiH i zainteresovano lice Behić Sanny boy d.o.o. Bihać su predložili, da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02. do 74/10), pa je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa i obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da je ugovorni organ Zavod za prostorno uređenje Bihać pokrenuo postupak javne nabavke rekonstrukcija saobraćajnica nakon realizacije projekta izgradnje sistema odvodnje i prečišćavanja otpadnih voda za koji je na portalu javnih nabavki objavio obavještenje o nabavci broj: 1291-1-3-8-3-4/16, te je nakon provedenog postupka dana 17.02.2017. godine donio odluku o dodjeli ugovora broj: 01-05-1215/17 kojom se ugovor u konkretnoj javnoj nabavci dodjeljuje ponuđaču Behić Sanny Boy d.o.o. Bihać. Tužitelj je protiv navedene odluke izjavio žalbu tuženom koji je osporenim rješenjem istu odbio kao neosnovanu. Tuženi je ovako odlučio, kako to proizlazi iz obrazloženja osporenog rješenja jer je zaključio da je ugovorni organ pravilno proveo postupak javne nabavke, te da je ponuda izabranog ponuđača u cijelosti u skladu sa zahtjevima iz tenderske dokumentacije, odnosno donio je odluku kao i u ranijem rješenju od 30.03.2017. godine, koje je poništeno odlukom ovoga Suda.

Po ocjeni ovog vijeća, osporena odluka dovedena je u pitanje prigovorima iz tužbe.

Osnovano tužitelj navodi da je u ponovnom postupku tuženi donio osporeno rješenja protivno uputama iz odluke ovoga Suda od 07.12.2018. godine. Naime kao

što proizlazi iz stanja predmetnog spisa, pa iz osporene odluke tuženog nije sporno da je ugovorni organ nakon isteka perioda važenja ponude tj. 17.01.2017. godine zahtijevao produženje iste, a što je suprotno odredbi člana 60. stav 2. ZJN. Istom odredbom propisano je, da u periodu važenja ponude, ugovorni organ može zahtijevati od ponuđača, u pisanoj formi, da produži period važenja do određenog roka. Kako tuženi navodi u osporenom rješenju, nije sporno da je produženje važenja ponude ugovorni organ zahtijevao nakon isteka iste, ali da je to po tuženom bilo neophodno. Naime tuženi sada u osporenom rješenju ističe, da je ugovorni organ zahtjev za produženjem garancije za ozbiljnost ponude i važnosti ponude, dostavio svim učesnicima u postupku javne nabavke (ponuđači), te da su objektivni uslovi da se nastavi sa postupkom javne nabavke, stekli tek nakon roka perioda važenja ponude, da su navedene okolnosti dovele u situaciju da je ugovorni organ tražio produženje važnosti ponude poslije isteka roka važenja ponude (dana 27.01.2017.godine). Kod nesporne činjenice dana traženja produženja ponude od strane ugovornog organa i više nego jasne odredbe člana 60. stav 2. ZJN, nije jasno iz kojih razloga tuženi ponovo donosi osporeni akt suprotno uputstvima iz odluke ovoga suda od 07.12.2018. godine. Naime bez obzira na činjenicu koju tuženi ističe da navodno ugovorni organ nije postupao diskriminatorski tj. da je postupao na isti način prema svim ponuđačima, jer je od svih zahtijevao produženje važenja ponude, ne može se zanemariti nesporna činjenica da je isto traženo nakon proteka roka važenja ponude tj. da je ugovorni organ postupio suprotno od odredbi člana 60. stav 2. ZJN. Nadalje nesporno je da ugovorni organ u smislu člana 3. ZJN ima obavezu da u postupku javne nabavke da postupa transparentno, te jednako i nediskriminirajuće prema ponuđačima, ali pri tome ne može da postupa, protivno imperativnim zakonskim odredbama, kakva je odredba člana 60. stav 2. ZJN, koja propisuje do kada ugovorni organ može zahtijevati od ponuđača produženje perioda važenja ponude.

Ostale tužbene navode koje se odnose na navodno osporena odluka nije obrazložena u smislu odredbe člana 104. stav 1. ZJN, jer nisu raspravljani svi žalbeni navodi koji se odnose na bankovnu garanciju, te u pogledu nedostataka za ispunjavanje uslova iz člana 3.4.2 b2. tenderske dokumentacije, ovaj sud nije posebno obrazlagao, jer isti s obzirom na naprijed navedeno nisu od značaja za donošenje predmetne odluke.

Imajući u vidu navedeno očigledno je da je tuženi pogrešno primijenio materijalno pravo što je za posljedicu imalo, donošenje nezakonite i nepravilne odluke. U ponovnom postupku tuženi će postupiti po naprijed navedenim uputama ovog suda, utvrditi odlučne činjenice i donijeti odgovarajuće rješenje.

Ovaj Sud napominje da postupanje tuženog u osporenom aktu je protivno odredbi člana 62. Zakona o upravnim sporovima BiH, kojim je propisano da je nadležan institucija čije je konačni upravni akt poništen vezana pravnim shvaćanjima Suda i primjedbama u pogledu postupka. Nadalje, ovaj Sud napominje i da shodno odredbi člana 64. stav 3. istog Zakona propisano da odgovorno lice u nadležnoj instituciji koje ne postupi u skladu sa odredbom člana 62. čini težu povredu radne dužnosti.

Primjenom odredbe člana 61. Zakona o upravnim sporovima BiH, člana 4. i 5. Zakona o sudskom taksama u postupku pred Sudom BiH ("Službeni glasnik BiH" broj 39/03) Sud je našao da tužiocu pripadaju troškovi postupka i to na ime sastava tužbe po punomoćniku iz reda advokata u iznosu od 240,00 KM, shodno članu 19. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata (Službene novine FBiH broj:22/04) uvećane za iznos PDV od 40,80 KM, te takse na tužbu u iznosu od 100,00 KM, što sve ukupno iznosi 380,80 KM. Preostali zahtjev preko dosuđeno Sud je odbio kao neosnovan shodno naprijed navedenom cijeneći da se radi o neprocjenjivom predmetu (član 19 AT) u smislu vrijednosti spora.

Slijedom svega navedenog Sud je odlučio kao u izreci primjenom člana 34. stav 2. a u vezi s članom 37. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH. U ponovnom postupku će tuženi cijiniti činjenice na koje je ukazano ovom odlukom, te će na osnovu potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja donijeti pravilnu i zakonitu odluku za koju će dati jasne i logične razloge.

ZAPISNIČAR
Stanka Čeklić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Jadranka Brenjo

